

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Honusovou v právní věci

žalobce: **J. K.**
zastoupený advokátem Mgr. Jiřím Höblingem
sídlem Zámecké náměstí 24, 738 01 Frýdek-Místek

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 7. 2025 č. j. MSK 67327/2025, ve věci
dopravního přestupku

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 7. 2025 č. j. MSK 67327/2025 **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na nákladech řízení částku **18 210 Kč** a to do 30 dnů
od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce.

Shodu s prvopisem potvrzuje P.S.

Odůvodnění:

1. Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 7. 2025 č. j. MSK 67327/2025, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Ostravy, odboru dopravně správních činností ze dne 2. 4. 2025 č. j. SMO/207047/25/DSČ/Jav, ve věci přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu a změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“).
2. V podané žalobě žalobce vymezil tyto žalobní body:
  - 1) Žalovaný na základě zjištěného skutkového stavu nemohl mít za prokázané, že se žalobce vytýkaného jednání dopustil. O nedostacích zjištěného skutkového stavu nadto sám žalovaný již dvakrát rozhodl ve správním řízení, když toto vytýkal správnímu orgánu I. stupně. Správní orgán I. stupně dokazování sice doplnil, nicméně to nelze považovat za zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností. V posuzovaném případě chybí objektivní důkaz (např. videozáznam). Žalovaný vycházel toliko z výpovědí zasahujících policistů, a to i přesto, že žalobce navrhoval důkaz, který by byl způsobitý skutkový stav dostatečně osvětlit, a to vyšetřovací pokus. Nemůže jít k tíži žalobce, že ve spise absentuje videozáznam pořízený palubní kamerou policejního vozu. Tímto si správní orgán přivodil důkazní nouzi, a nyní musí uměle klást větší váhu na výpovědi policistů, které se však rozcházejí s výpovědí žalobce. Žalovaný vyhodnotil jako věrohodnější právě výpovědi policistů. S tím žalobce nesouhlasí, protože pro to není žádný relevantní důvod. I přesto, že policisté s jistotou tvrdí, že jim v daném případě sloupek ve výhledu nebránil, nelze tuto jejich verzi přijmout. V podobných případech totiž dle žalobce budou policisté prakticky vždy tvrdit, že přestupkové jednání viděli, aniž by své tvrzení opřeli o relevantní skutečnosti. Oba svědci shodně uvedli, že žalobce se k nim blížil pod úhlem (zleva), tzn. ve výhledu jim musel prakticky po celou dobu vadit levý přední sloupek, jak žalobce na svoji obranu setrvale tvrdí. Nadto i kdyby policisté na okamžik mohli žalobce zahlédnout, jak např. hýbe rukou, nemohli být schopni určit, zda v ruce něco držel, popř. o jaký předmět se jednalo. V souvislosti s tím žalobce dodal, že je pravák, a tedy telefon používá výhradně pravou rukou, nikoliv levou, natož při řízení vozidla. Navíc vozidlo, ve kterém jel, je vybaveno handsfree technologií, a proto není důvod, aby při jízdě držel telefon v ruce. Žalobci nelze ani vytýkat, že skutečnost, že držel v ruce brýle, uvedl až později v průběhu řízení. I v případě, že by snad žalobce změnil svůj postoj či začal tvrdit něco v rozporu s tím, co tvrdil předtím, nelze mu to přičíst k tíži. Žalobce totiž zpočátku pouze stručně sdělil, že s přestupkem nesouhlasí, neboť telefon v ruce nedržel. Teprve potom dodal (tj. na svoji původní argumentaci pouze navázal), že si mohl jen spravovat brýle. Žalobce má proto za to, že závěry správních orgánů jsou neopodstatněné, neboť vycházejí pouze z výpovědí policistů, kteří navíc (ve vztahu k výhledovým podmínkám) vypovídali s několikaměsíčním odstupem. Je vysoce nepravděpodobné, aby si vědci po tak dlouhé době s neochvějnou jistotou pamatovali detaily toho, kde konkrétně stáli, jaké bylo počasí, kudy žalobce jel a co za jízdy dělal.

Shodu s prvopisem potvrzuje P.S.

- 2) V souladu s principem *in dubio pro reo* není ze strany obviněného z přestupku potřeba zcela prokázat svoji nevinu, nicméně postačí, když o skutkovém ději budou pochybnosti. Tedy, pokud nelze vyloučit, že skutek se mohl odehrát i jinak, než tvrdí správní orgán, pak je potřeba výše uvedený princip aplikovat a obviněného za přestupek nesankcionovat. V posuzované věci se žalovaný skutkovou verzí žalobce nijak nezabýval, nevedl v tomto směru dokazování. Pouze konstatoval, že žalobce nevedl pravdu, neboť snad měl motivaci se (lhaním) vyhnout trestu. Taková paušální (a spekulativní) úvaha je však dle žalobce zcela nepřijatelná, pokud pro ni nehovoří konkrétní skutkové okolnosti. K tomu, aby mohl správní orgán učinit závěr o tom, že výpověď obviněného je nevěrohodná, nestačí pouze dovozovat nějakou jeho hypotetickou motivaci k tomu se z přestupku „vylhat“. Za použití této logiky by pak výpověď každého obviněného bylo potřeba označit za nepravdivou. Tím, že žalovaný prakticky bezdůvodně uvěřil svědkům, zatížil své rozhodnutí vadou, kdy toto rozhodnutí v podstatě ani nelze přezkoumat. Navíc pro verzi výpovědi policistů nehovoří ani videozáznam, který chybí. Nelze tedy žádným způsobem ověřit, zda policisté popsali skutkové okolnosti toho, kde stáli, jaký měli výhled, co mohli a nemohli vidět. Žalobce připomíná, že v případech, kdy videozáznam ve spise je, správní orgány s oblibou argumentují právě tím, že byť z videozáznamu není patrné, že se přestupek stal, je možné z něj alespoň dovodit výhledové podmínky. Není přitom chybou žalobce, že ve spise videozáznam absentuje. Žalobce by naopak takový záznam uvítal, neboť by z něj bylo zjevné, že policisté tvrzený přestupek vnímat nemohli. K podpoře svých tvrzení žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 7. 2023 č. j. 19 A 28/2022-30.
3. Žalovaný ve vyjádření především zcela odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť žaloba v zásadě kopíruje obsah odvolání. Dále stručně zdůraznil, že přestupek byl žalobci bez důvodných pochybností prokázán, přičemž zásadním důkazem ve věci byly (opakovaně) výpovědi dvou svědků – zasahujících policistů, kteří vypověděli, že viděli žalobce držet v ruce mobilní telefon. Proti tomu stojí výpověď žalobce, který namítá, že telefon nedržel, ale upravoval si brýle. Žalobce správním orgánům vytýká, že neopatřily k důkazu obrazový záznam přestupku, jakožto „objektivní“ důkaz. Tato výtku však není na místě, neboť tento důkaz jednoduše neexistuje – záznam pořízený palubní kamerou policejního vozidla byl přemazán jiným záznamem (smyčka), což bylo zjištěno při stahování záznamu po ukončení směny. To však neznamená, že za této situace není možné přestupek bez důvodných pochybností prokázat. V takovém případě jsou jistě kladeny vyšší nároky na pečlivé hodnocení stávajících důkazů (zejména svědeckých výpovědí a jejich porovnání s verzí žalobce), těmto nárokům však dle žalovaného správní orgány dostály. Svědci vypověděli, že viděli žalobce držet telefon přes přední sklo služebního vozidla a přes přední a pak boční sklo vozidla žalobce z odhadované vzdálenosti 8–10 metrů, což koresponduje s ustavením služebního vozidla čelem k vozovce u křižovatky ve tvaru T (dle zákresů svědků i mapových podkladů s měřením vzdálenosti). K této křižovatce pomalou rychlostí dojížděl žalobce a odbočoval doprava, tudíž k policistům byla přivrácena přední a poté levá boční část vozidla žalobce. Pokud jde o levý přední sloupek, ten pouze nakrátko zakryl svědkům výhled do vozidla, předtím a poté jej však viděli přes přední, resp. boční sklo jeho vozidla. Žalobce přišel v průběhu řízení se skutkovou verzí, že si upravoval brýle. Na místě samém přitom uvedl pouze, že telefon nedržel a s přestupkem bez dalšího nesouhlasí. Pokud žalobce namítá, že není povinen uvádět cokoliv na svou obhajobu při silniční kontrole, resp. před zahájením řízení o přestupku, má sice pravdu, avšak to neznamená, že správní orgán nebude

hodnotit jeho tvrzení mimo jiné podle okolností, za jakých je uplatnil. Je totiž krajně nelogické, aby řidič, který ví, že nedržel při řízení telefon, ale upravoval si brýle, nesdělil tuto skutečnost zasahujícím policistům na místě, aby je tak ihned vyvedl z tvrzeného omylu (tím spíše, pokud po něm bylo požadováno zaplatit kauci), ani ji neuvedl v rámci svého písemného vyjádření, pokud by byla pravdivá. Svědci přitom záměnu telefonu za brýle bezpečně vyloučili. Žalovaný trvá na tom, že za této důkazní situace bylo provedení vyšetřovacího pokusu nadbytečné, neboť ze způsobu jízdy žalobce, místa ustavení policejního vozidla a jejich vzájemného míjení se ve vzdálenosti kolem 12 metrů (nic z toho žalobce nezpochybňuje) je zcela zřejmé, že daný přestupek policisté vidět bez potíží mohli. V tom se nyní projednávaná věc liší od případu řešeného rozsudkem nadepsaného soudu ze dne 27. 7. 2023 č. j. 19 A 28/2022-30, neboť v něm šlo o vzdálenost kolem 25 metrů, přičemž vozidlo přestupce projíždělo plynule kolem běžnou rychlostí, zatímco v nynější věci vozidlo žalobce projíždělo kolem policejního vozidla pomalou rychlostí při současném odbočování v křižovatce, výhledové poměry policistů byly tedy diametrálně odlišné. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

4. Žalobce v replice k vyjádření žalovaného uvedl, že výtky absence obrazového záznamu přestupku jakožto objektivního důkazu na místě je, a to bez ohledu na to, jestli důkaz existuje, nebo neexistuje. Je to správní orgán, který má povinnost skutkový stav zjistit bez důvodných pochybností, a pokud v daném případě z nějakého důvodu kamerový záznam neexistuje, je potřeba to přičíst k tíži správnímu orgánu, nikoliv snad žalobci. Nelze uzavřít, že proto, že kamerový záznam není k dispozici, přichází žalobce o námitku nedostatečného zjištění skutkového stavu, když důkazní nouzi nijak nezavinil. Stran výpovědi svědků (policistů) nelze mít za to, že by jejich výpovědi spolehlivě (nad rozumnou pochybnost) prokazovaly přestupkové jednání žalobce. Pouhé strohé tvrzení, že policisté žalobce s telefonem viděli, a že se nemohlo jednat o nic jiného, není v dané věci dostačující, když tímto způsobem by bylo možné uznat vinným jakéhokoli řidiče v podstatě z jakéhokoli přestupku. Dále žalobce nesouhlasí se závěry žalovaného ohledně skutkové verze žalobce, že si mohl v daný okamžik upravovat brýle. Žalobce znovu opakuje, že svoji obhajobu může vést (pakliže je v zákonných mezích) jakýmkoli způsobem. Byť s tím sice žalovaný zdánlivě souhlasí, z jeho vyjádření vyplývá závěr zcela opačný, totiž že pokud obviněný řidič při silniční kontrole na svoji obhajobu neuvede nic, pak je snad automaticky nevěrohodný. Tento způsob argumentace jen dále dokresluje, že v posuzované věci byla porušena zásada *in dubio pro reo*, když v podstatě všechny okolnosti jsou vykládány v neprospěch žalobce. Konečně žalobce rovněž odmítá závěr žalovaného, že vyšetřovací pokus je v tomto případě nadbytečný. Pokud sám správní orgán selže v opatřování dostatečného množství důkazů (chybějící záznam) a zároveň odmítne provést důkazy, které žalobce k prokázání skutkového stavu navrhne, zatíží řízení vadou a postupuje v rozporu se zákonem, resp. v rozporu s povinností zjistit skutkový stav bez důvodných pochybností. Kdy jindy je totiž namísto vyhovět obviněnému z přestupku (žalobci) s provedením dalších důkazů než v situaci, kdy proti sobě stojí toliko rozporné výpovědi obou stran, přičemž zároveň takovou situaci žalobce nezapříčinil.
5. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přičemž byl vázán skutkovým a právním stavem ke dni rozhodování správního

orgánu a obsahem žalobních tvrzení (ust. § 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění – dále jen „s. ř. s.“).

6. Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že správní orgán I. stupně uznal žalobce vinným z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu, neboť dne 5. 2. 2024 v 13:24 hodin, v obci Stará Ves nad Ondřejnicí, při jízdě z ulice Proskovická do křižovatky s ulicí Zámecká a Petřvaldská, ve směru jízdy Nový Jičín, jako řidič motorového vozidla tov. zn. Fiat, RZ: X za jízdy držel v levé ruce telefonní přístroj. Tímto jednáním úmyslně porušil § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu. Za uvedené jednání byla žalobci podle § 125c odst. 5 písm. c) zákona o silničním provozu uložena pokuta v částce 4 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení v částce 1 000 Kč. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce včasné odvolání, o kterém bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím.

7. Součástí spisu je oznámení přestupku ze dne 5. 2. 2024, ze kterého vyplývá, že žalobce se měl dopustit výše uvedeného přestupku, přičemž odmítl vyřešit věc příkazem na místě a byla mu uložena kauce ve výši 5 000 Kč, a to z toho důvodu, že byl trvale hlášen na adresu úřadu a vzniklo tak důvodné podezření, že se bude vyhýbat řízení o přestupku. Žalobce na místě kauci uhradil a tato byla předána následující pracovní den správnímu orgánu, který je příslušný k vedení řízení o přestupku. Do oznámení o přestupku žalobce uvedl, že telefon v ruce nedržel a s přestupkem nesouhlasí. Oznámení přestupku žalobce podepsal. Z úředního záznamu ze dne 5. 2. 2024 vyplývá, že toho dne vykonávala hlídka oddělení silničního dohledu OSDP-KŘP-T ve složení nprap. P. P. a prap. P. P. v obci Stará ves nad Ondřejnicí dohled

na bezpečnost a plynulost silničního provozu, kdy v úseku křižovatky ul. Zámecká, Proskovická a Petřvaldská bylo hlídkou v čase 13:24 hodin spatřeno po ul. Proskovická do křižovatky přijíždějící nákladní vozidlo, kdy řidič vozidla při vjíždění do křižovatky ve směru na Nový Jičín držel v levé ruce telefonní přístroj. Hlídka z tohoto důvodu předmětné vozidlo zákonem stanoveným způsobem zastavila, přičemž z předložených dokladů byl ztotožněn žalobce. Žalobce byl poučen o tom, jakého přestupku se měl dopustit a jelikož s přestupkem na místě nesouhlasil, byl poučen o tom, že bude celá věc oznámena správnímu orgánu k dalšímu projednání. Uvedený přestupek byl zaznamenán palubní kamerou, která byla umístěna na čelním skle služebního vozidla, ale z důvodu malé kapacity paměti paměťové karty byl pořízený záznam před koncem služby přemazán jiným videozáznamem. K úřednímu záznamu bylo přiloženo potvrzení o převzetí kauce a fotografie z místa spáchání přestupku, na kterých je žalobce a předmětné vozidlo Fiat.

8. Ze správního spisu dále vyplývá, že u ústního jednání dne 10. 4. 2024 správní orgán I. stupně provedl jako důkaz svědeckou výpověď policisty P. P., který uvedl, že dne 5. 2. 2024 sloužili společně s policistou P. a prováděli dohled nad bezpečností a plynulostí silničního provozu v obci Stará Ves nad Ondřejnicí. Kolem 13:20 hodin stáli s vozidlem u křižovatky ulic Proskovická, Zámecká a Petřvaldská, přičemž přední část služebního vozidla směřovala k ulici Proskovická. V čase 13:24 hodin po ulici Proskovická směrem k policejní hlídce přijíždělo předmětné vozidlo Fiat, kdy si svědek povšiml, že řidič držel v levé ruce hovorové zařízení. Toto vozidlo odbočilo na ulici Petřvaldskou, kde pokračovalo dále v jízdě, a v okamžiku, kdy vozidlo odbočovalo doprava, svědek viděl, že řidič drží telefonní přístroj v levé ruce před tělem mezi volantem a tělem na úrovni volantu. Policejní hlídka se vydala za

Shodu s prvopisem potvrzuje P.S.

vozidlem a následně je zastavila. Přestupkové jednání řešil kolega P., který žalobce ztotožnil, provedl lustraci vozidla a sdělil důvod zastavení. Svědek byl projednávání přestupku přítomen.

Řidič s přestupkem nesouhlasil, zda k věci něco verbálně uvedl, si svědek nevzpomíná, pamatuje si však, že žalobce měl hlášené bydliště na úřadě, a proto mu kolega udělil kauci, přesnou výši si svědek nepamatuje. Na místě sepsal kolega oznámení přestupku. Zda se do něj žalobce písemně vyjádřil, svědek neví, dále kolega vypsál potvrzení o převzetí kauce. Viditelnost byla dobrá, ničím nesnížená, do vozidla bylo dobře vidět. Vozidlo sledoval svědek zhruba ze vzdálenosti 8 metrů, přes křižovatku z místa spolujezdce ve služebním vozidle policie přes čelní sklo a přes boční neztmavené sklo dodávky žalobce. Svědek vyloučil záměnu řidiče. Ve vozidle byl pouze řidič, měli jej celou dobu pod vizuální kontrolou. Svědek své tvrzení nemůže doložit žádnou fotografií či videozáznamem, pokud se již ve spise nenachází, dále zakreslil do mapového plánu ustavení vozidla policie a místo, kde spatřil jednání žalobce. Na dotaz žalobce, proč nebyl dochován videozáznam ze služební kamery, svědek uvedl, že pokud je záznam pořízen, pak může dojít na kartě SD k jeho následnému přemazání jiným záznamem. Zda k přemazání dojde, svědek neví, po ukončení směny se karta předává službě k dalšímu postupu. K typu vozidla svědek uvedl, že se jednalo o vozidlo Fiat Ducato, mělo zadní dvoukřídlé dveře a bylo celokovové. Žalobce odpověď okomentoval tak, že svědek si již nepamatuje, zda byla dodávka prosklená, ale pamatuje si čas a místo spáchání přestupku. To svědek vysvětlil odstupem času. Na dotaz žalobce, zda svědek připouští jako možnost, že si žalobce spravoval brýle, svědek odvětil „To myslíte vážně?“. Po ukončení svědecké výpovědi žalobce k věci dále uvedl, že stále popírá, že by se přestupku dopustil, v místě se jedná o pravoúhlou křižovatku se stopkou, i zkušený řidič v místě potřebuje obě ruce. Údajné přestupkové jednání by mohl svědek vidět maximálně po dobu 2 vteřin, což je dle žalobce nepravděpodobné.

9. Ze svědecké výpovědi nrap. P. P. ze dne 6. 3. 2025 zejména vyplynulo, že na uvedené přestupkové jednání si určitě vzpomíná a nezaměňuje si ho s jiným přestupkovým jednáním. Na daném místě, odkud měl přestupkové jednání vidět, nestávají pravidelně, jen občas. Výhledové podmínky byly v daný den dobré, v době, kdy vozidlo jelo po ulici Proskovická do křižovatky, svědek zřetelně přes čelní sklo služebního vozidla a přes čelní sklo daného jedoucího vozidla (dodávka Fiat Ducato) viděl řidiče, který při pomalém dojíždění do křižovatky držel v levé ruce před sebou, na úrovni hlavy mobilní telefon, ruka byla v pohybu, od levého ucha směrem k volantu. V této době svědkovi nic nebránilo ve výhledu. Řidiče viděl v době, kdy projížděl křižovatkou, zřetelně, žádné jiné vozidlo, které by mohlo bránit ve výhledu, křižovatkou neprojíždělo. V době při odbočování vpravo na křižovatce svědek pak viděl opět řidiče přes jeho levé přední boční okýnko, kterak stále drží mobilní telefon. Ruku s telefonem měl již v úrovni věnce volantu. Samozřejmě, když odbočoval vpravo, v jednom okamžiku se svědkovi mihnul ve výhledu do vozidla levý přední sloupek vozidla, což však už z pohledu svědka nebylo podstatné, jednání řidiče viděl ještě předtím, než ten začal odbočovat. Na dotaz, zda je možné, že si řidič za jízdy, v době, kdy jej spatřili, spravoval brýle a mobilní telefon v ruce nedržel, svědek uvedl, že telefon bezpečně pozná, o brýle se nejednalo. Svědek si je jist, že předmět, který za jízdy řidič držel v ruce, byl mobilní telefon. Do křižovatky řidič vjížděl pomalou rychlostí, kdy při samotném odbočování vpravo jel tak, aby křižovatkou bezpečně projel. Pokud si svědek dobře vzpomíná, znamení o změně směru jízdy dával v dostatečné

Shodu s prvopisem potvrzuje P.S.

vzdálenosti před křižovatkou. Svědek dále uvedl, že se služebním vozidlem stál mimo pozemní komunikaci ulice Zámecká, zadní částí ke garážím, tzn. kolmo k ose ulice Zámecká, přední částí vozidla směřující do křižovatky. Co se týče úhlu výhledu ze služebního vozidla směrem k příjíždějícímu vozidlu do křižovatky, není schopen říct, v jakém úhlu jej viděl, vozidlo bylo vyoseno z pohledu svědka více vlevo, nikoliv přímo čelně. Dané vyosení nezapříčinilo, že by do vozidla neviděl, do vozidla viděl velice dobře. Policisté měli jako služební vozidlo Škodu Kodiaq. Vozidlo Fiat na křižovatce nezastavilo, jelo plynule. Na dotaz, proč řidiče nepokutovali za to, že nezastavil „na stopce“, svědek uvedl, že ví, že na ulici Proskovická před křižovatkou je daná pozemní komunikace označena svislou dopravní značkou „STOP“, ale řidiče v době projednávání přestupku telefonování za jízdy stopkou nezatěžoval, neprojednával, neboť na místo, odkud přestupek telefonování viděl, přijel ze směru od Brušperku, přes uvedenou dopravní značku neprojížděl, a tudíž dopravní značení (STOP) nekontroloval. Toto dopravní značení tak mohlo být poškozené, zakryté apod., a tak projednával pouze držení mobilního telefonu, což je nakonec závažnější přestupek. Svědek byl řidičem služebního vozidla. Neviděl, jakým způsobem (kterou rukou) dával řidič znamení o změně směru jízdy. Řidič dal znamení o změně směru jízdy vpravo ještě dříve, než se svědek začal plně soustředit na jeho chování ve vozidle. V době, kdy jej spatřil s mobilním telefonem v ruce, bylo znamení o změně směru jízdy vpravo již aktivováno. Svědek si nevzpomíná, zda žalobce měl v době příjezdu a průjezdu křižovatkou na hlavě brýle, neboť se plně soustředil na jeho ruce. Při samotném projednávání přestupku na hlavě brýle měl. Dále svědek uvedl, že se stává, že pokud videozáznam z vozidla existuje, je součástí spisového materiálu. V daném případě po příjezdu na oddělení ve večerních hodinách a následném stahování videozáznamů z SD karty svědek zjistil, že bylo přestupkové jednání žalobce přemazáno novějším videozáznamem, a to z důvodu malé kapacity SD karty. Stává se jen zřídka, že není možno dohledat videozáznam pro malou kapacitu SD karty, jsou to ojedinělé případy.

10. Ze správních spisů se dále podává, že žalobce během správního řízení a také znovu v odvolání popřel, že by za jízdy držel v ruce mobilní telefon. Žalobce zároveň správnímu orgánu I. stupně kromě jiného vytkl, že mělo být vyhověno jeho návrhu na provedení důkazu vyšetřovacím pokusem a uvedl, že ten by mohl objasnit, zda vůbec policisté mohli skrz sloupek zpozorovat, že řidič jedoucího auta s něčím manipuluje, resp. s čím přesně. Toto však správní orgány považovaly za nadbytečné.
11. Dle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.
12. Dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1 zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla v rozporu s § 7 odst. 1 písm. c) drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.
13. Krajský soud na danou věc aplikoval závěry Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) vyjádřené v rozsudku č. j. 2 As 235/2017-26. Jednalo se o skutkově obdobnou věc, kdy byl žalobce obviněn z držení mobilního telefonu při řízení motorového vozidla. Shodu s prvopisem potvrzuje P.S.

V uvedeném rozsudku NSS uvedl, že skutečnost, že řidič vozidla drží v ruce telefonní přístroj, je objektivně vnímatelná lidským zrakem. Proto tvrzení policistů, že přestupce viděli držet v ruce za jízdy telefonní přístroj, může být samo o sobě věrohodným důkazem, aniž by byl předložen další důkaz, neboť k tomu není potřebná odborná znalost ani zvláštní vybavení (viz rozsudek NSS č. j. 2 As 52/2011-47). Pokud je důkazní situace postavena pouze na výpovědích přestupce a policistů (a na tomto místě krajský soud poznamenává, že i ve věci žalobce jde o situaci postavenou pouze na výpovědích žalobce a policistů), lze předpokládat častou existenci rozporů mezi jednotlivými důkazy. Správní orgán je v takové situaci povinen důkazní postup řádně popsat a logicky i věcně přesvědčivě odůvodnit, jakým způsobem se s těmito rozpory vypořádal a z jakých důvodů uvěřil jedné ze vzájemně protichůdných skutkových verzí. Z judikatury zdejšího soudu (míněno NSS – *poznámka soudu*) vyplývá, že u svědka, který nemá žádný zájem na výsledku řízení, je spíše pravděpodobné, že bude tvrdit takové skutečnosti, o nichž je subjektivně přesvědčen, že jsou pravdivé. NSS v označeném rozsudku dále uvedl, že při kolizi mezi tvrzením přestupce a policisty, je proto zpravidla věrohodnější svědectví policisty (viz rozsudek NSS č. j. 4 As 19/2007-114). Svědecká výpověď policistů, kteří jako v tomto případě postupovali zcela standardně, má tedy obecně vysokou důkazní hodnotu. Existence takového důkazu ovšem neznamená, že by správní orgány měly zcela rezignovat na obstarávání jakýchkoliv dalších důkazů, které je v dané věci možné získat (viz rozsudek NSS č. j. 1 As 97/2011-52). U přestupků prokazovaných především výpověďmi zasahujících policistů, kde není žádný další důkaz, jímž by šlo spáchání přestupku objektivně ověřit, je obecně třeba vstřícněji přistupovat k důkazním návrhům přestupce, jsou-li potencionálně schopné přinést nová zjištění podstatná pro řízení. Tvrdí-li přestupce, že se skutek, jehož se měl dopustit, odehrál jinak, než je mu kladeno za vinu, a tuto verzi nelze s jistotou vyloučit, je pro zachování určité rovnováhy třeba provést důkazy, které k prokázání pravdivosti svých tvrzení navrhuje. V odkazovaném rozsudku NSS dále uvedl, že v jím posuzovaném případě jde o samotnou podstatu přestupkového jednání a že od důkazního návrhu na provedení rekonstrukce si žalobce slibuje, že vyvrátí faktickou možnost policistů vidět ze svého stanoviště, jak páchá přestupek. NSS rovněž uvedl, že ukázalo-li by se, že je vyloučeno, aby mohli policisté držení telefonu řidičem pozorovat, nemohou výpovědi policistů jako rozhodující důkaz, obstát. Poznamenal, že u obtížně dokumentovatelných přestupků, kde absentuje objektivně ověřitelný důkaz spáchaného jednání, je nezbytná vyšší míra vstřícnosti k aktivitě přestupce ohledně důkazních návrhů. Existovala-li by fotografie zachycující žalobce při jednání, za něž byl postižen, nebo dokonce videozáznam (což lze policii v podobných případech doporučit), byla by důkazní situace podstatně odlišná. Vypořádání návrhu na provedení rekonstrukce by již nebylo tak podstatné, neboť by nešlo předpokládat či očekávat, že by výsledek mohl zjištěný skutkový stav zvrátit ve prospěch žalobce.

14. Krajský soud dospěl k závěru, že v nyní projednávané věci správní orgány pochybily, když náležitě nezjistily skutkový stav. Správní orgány nade vší pochybnost neprokázaly, že se žalobce přestupkového jednání dopustil. Z obsahu správního spisu uvedeného výše vyplývá, že žalobce na místě samém při projednávání přestupkového jednání policisty a v průběhu správního řízení, a také v žalobě, setrval na popírání, že by za jízdy držel v ruce hovorové zařízení. Žalobce v řízení dále namítal, že z místa, kde zasahující policisté stáli se služebním vozidlem, nemohli vidět do vozidla žalobce, jak s ohledem na vzdálenost místa pozorovatelů od projíždějícího vozidla, tak z důvodů rozdílné výšky obou automobilů, resp.

Shodu s prvopisem potvrzuje P.S.

rozdílné výše sedadel automobilů a jejich vlivu na viditelnost do vozidla, neboť žalobce řídil vozidlo – dodávku, která je vyšší než služební vůz policistů. Stěžejní překážkou ve výhledu pak měl být betonový sloupek. Žalobce k prokázání svých tvrzení za situace, kdy neexistuje videozáznam o průběhu přestupku, který se k osvětlení výhledových podmínek běžně užívá, navrhoval již v průběhu správního řízení provedení důkazu vyšetřovacím pokusem. Vyšetřovací pokus by pak osvětlil, zda policisté mohli skrz sloupek a ostatní výhledové podmínky, vidět, zda s něčím, popř. s čím žalobce při řízení manipuloval. Správní orgány žalobcem navrhovaný důkaz neprovedly, odvolaly se na výpovědi policistů a obecnou presumpci správnosti jejich výpovědí. Jak vyplývá z rozsudku NSS ze dne 8. 9. 2011 č. j. 1 As 97/2011-52, svědecké výpovědi policistů jako důkaz mají sice vysokou vypovídající hodnotu, nicméně jeho existence ještě neznamená, že by správní orgány mohly zcela rezignovat na obstarávání jakýchkoliv dalších důkazů. Z judikatury NSS tak plyne, že u přestupku spočívajícího v držení hovorového zařízení za jízdy hrají při zkoumání výpovědi policistů a reálnosti tvrzených skutečností důležitou roli také např. výhledové podmínky, vzdálenost policistů od vozidla přestupce a čas, po který mohli policisté přestupek pozorovat. V posuzované věci je proto stěžejním, zda policisté mohli vidět do vozidla žalobce skrz betonový sloupek, jakož i rozdílná výše sedadel obou automobilů a její vliv na výhled policistů do vozidla žalobce. Žalobce rovněž u ústního jednání dne 10. 4. 2024 poukázal na dopravní podmínky v místě, kde se měl přestupku dopustit (pravoúhlá křižovatka se „stopkou“), kde i zkušený řidič potřebuje k řízení obě ruce. Těmito okolnostmi se správní orgány dostatečně nezabývaly.

15. Soud proto uzavírá, že správní orgány s ohledem na tvrzené okolnosti, jimiž žalobce zpochybňoval spáchání skutku, dostatečným způsobem neověřily, zda přestupkové jednání bylo v daných výhledových podmínkách vyslechnutými svědky spolehlivě zpozorovatelné. Důkazní situace o spáchaném přestupku vyplývající z obsahu správního spisu nebyla natolik nezpochybnitelná, aby správní orgány mohly upustit od provedení navrhovaného důkazu vyšetřovacím pokusem. Lze také přisvědčit žalobci, že významný vliv ve věci má absence videozáznamu, neboť ve správním spise není obsažen žádný důkaz, jenž by ozřejmil výhledové a pozorovací podmínky policistů. Krajský soud s ohledem na výše odkazovanou judikaturu NSS opětovně zdůrazňuje, že u obtížně dokumentovatelných přestupků, kde absentuje objektivně ověřitelný důkaz spáchaného jednání, je nezbytná vyšší míra vstřícnosti k aktivitě přestupce ohledně důkazních návrhů.
16. Na základě závěrů soudu vyjádřených v tomto rozsudku krajský soud napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.) a v tom, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění (§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.). Současně soud věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem vysloveným soudem v tomto zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
17. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud tak, že žalobce má vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil, neboť byl v řízení plně procesně úspěšný (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.). Žalobcem důvodně vynaložené náklady řízení tvoří zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a dále náklady právního zastoupení, a to za tři úkony právní

služby po 4 620 Kč (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, replika žalobce) a paušální náhradu hotových výdajů ve výši 450 Kč za každý tento úkon (§ 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 13 odst. 1, odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)). Celkové důvodně vynaložené náklady právního zastoupení žalobce tak činí částku 18 210 Kč.

18. Vzhledem k odlišné úpravě zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, v platném znění (dále jen o. s. ř.) a s. ř. s. týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.) uložil soud žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 26. března 2026

JUDr. Miroslava Honusová
samosoudkyně